

Lieve mensen, gemeente en gasten,

Vandaag is het de laatste zondag van het Kerkelijk Jaar.

Volgende week begint er met de Advent weer een nieuw jaar in de kerk.

Dan gaan we weer vooruit kijken naar de kerkelijke feesten die komen, te beginnen met Kerst.

Maar vandaag op zo'n laatste zondag, ook wel Eeuwigheidszondag genoemd, staan we stil bij de dood.

De dood van geliefden, de dood van gemeenteleden die we in het afgelopen jaar hebben verloren.

In de bijbel lezen we uit Psalm 90, waar het zo confronterend staat: we zijn als het gras, het gras dat groeit en bloeit en opeens verdort.

We weten dat we allemaal eens zullen sterven en het is zowel boeiend als beangstigend.

Wat gebeurt er na onze dood?

Is er licht en geluk, is er een weerzien en een hemel?

Zullen we met onze geliefden herenigd worden?

We hebben zopas ook een gedeelte uit de brief van Paulus aan de Tessalonicenzen gelezen.

Paulus schrijft daar aan de hen dat de mensen niet verdrietig hoeven te zijn als één van hen sterft omdat hij weet wat er met de doden gebeurt.

God zal alle gestorven Christenen bij zich halen.

Op de wolken samen naar God toe.

De beelden die Paulus daar beschrijft over hoe het zal zijn na de dood, die beelden zijn prachtig, alleen zijn het voor ons lastige gedachten.

We weten niet of ze waar zijn.

Deze beelden komen vooral tevoorschijn uit Paulus' geloof en hoop.

Geloof en hoop dat we in God geborgen zullen zijn, maar hoe dat is dat weten we niet.

Het zijn mooie en bemoedigende gedachten die een visioen schetsen met beelden van verzoening en vereniging met geliefden bij God.

Een visioen waarmee Paulus de mensen troost geeft.

Deze beelden die ons zo worden aangereikt zijn beelden van vertrouwen en hoop, dat onze geliefde doden dáár zijn waar geen pijn meer is en geen verdriet.

We hebben hen dit toegewenst toen we afscheid van hen moesten nemen en we niet meer voor hen konden zorgen.

Toen we hen overdroegen aan het eeuwig licht, aan de rust en de stilte, we zouden kunnen zeggen: aan God.

Vaak stellen we ons de hemel voor als een plek van licht en vrede, een paradijs waar alles mooi en goed is en waar geen pijn en verdriet meer is.

Van die plek kunnen we ons voorstellen dat God daar is.

Maar hoe zit het met hen die achterblijven?

Is God er ook in ons verdriet en in onze tranen om degene die we zo missen?

Waar vinden wij licht als de duisternis ons omringt?

Hopelijk herkennen we de momenten waarin we zomaar worden opgetild uit ons verdriet.

De schouder die er is om uit te huilen, een kaartje of een telefoontje op het goede moment.

Iemand die naar ons luistert en met ons herinneringen wil ophalen.

Het zijn momenten van verwondering die ons dan overkomen.

Momenten die we niet zelf maken maar die ons overkomen.

Het kan maken dat ons leven weer wat zachter en lichter gaat voelen en dat de breuk die het verlies in ons leven heeft gemaakt, dat die breuk weer wat geheeld lijkt.

Al is het maar heel even.

Dan kan ons leven anders voelen, al is dat ook maar heel even: niet meer zo verlaten en niet meer zo verdrietig en leeg.

Dan lijkt het erop alsof er een nieuwe weg geopend wordt, die we mogen gaan.

Een weg niet zonder maar mét de doden, met herinneringen aan de mooie dingen en aan de liefde die we met elkaar gedeeld hebben.

En dan beseffen we dat alles eindig is, maar dat liefde blijft, voor altijd.

Want liefde gaat voorbij de dood.

Het verhaal van Paulus spreekt over een ánder leven.

Een ander leven waarvan we niet weten hoe dat eruit zal zien.

Maar waarvan we geloven en hopen dat God ons niet alleen zal laten.

De doden niet én ook de levenden niet.

De verhalen uit de Bijbel doen ons geloven en hopen dat zij die gestorven zijn bij God zijn ook al kunnen wij ons er geen voorstelling bij maken hoe dat zal zijn.

Ze doen ons geloven en hopen dat God ons mensen vasthoudt in leven en in sterven.

Vandaag wanneer wij onze gemeenteleden herdenken en onze geliefden, dan doen we dat hier in de kerk om zo dat geloof te benadrukken dat zij die gestorven zijn, bij God geborgen zijn.

En wij mogen dan vooral ook de mooie herinneringen aan hen levend houden en koesteren.

Amen